भ० प्रजेत्यदि। असौ रावणोऽरेरामस्य ईहासु चेष्टितेषु अनिशं निरन्तरं प्रजागराञ्चकार सावधानोवभूव आदरात् आदरं कृत्वा यवर्थे पञ्चमी हेतौ वा काकुत्स्थात् प्रविभयाञ्चकार अति भीतः ञिभीलिभीत्यां पशाम्वाभीह्रीति पशाम् शित्वाद्रत्वे क्वादीरे द्विः णुर्घूङ्इति गुणः भ्वस्क्रन्वामइति कृञनुप्रयोगः अतिशङ्कितः किमयं करिष्यतीति नानाविकल्पव्याकुलः॥२॥

न जिह्रयाञ्चकाराथ सीतामभ्यर्थ्य तर्ज्जितः। नाप्यूर्ज्जां विभरामास वैदेह्यां प्रसितोभृशं॥३॥

ज०म० न जिह्रयाञ्चकारेत्यादि। सीतामभ्यर्थ्य याचित्वा न जिह्रयाञ्चकार न लज्जितः तर्ज्जितः भर्त्सितोऽपि तयैवेत्यर्थात् नाप्यूर्ज्जां बलं विभरामास धारितवान् कृञिति प्रत्याहारग्रहणादस्तेरप्यनुप्रयोगः ह्रीधातोर्गुणायादेशौ डुभृञ्धारणपोषणयोः उभयत्रापि पूर्व्ववदाम् श्लुवच्च कथं न धारितवान् इत्याह वैदेह्यां प्रसितः प्रसक्तः भृशमत्यर्थं॥३॥

भ० नजीत्यादि। अथ सीतायाअन्यनिरुत्सुकत्वज्ञानानन्तरं सीतामभ्यर्थ्य वहुधा अनुनीय तया तर्जितोभर्त्सितोऽपि रावणो न जिह्रयाञ्चकार ह्रीलिलज्जे ऊर्ज्जां बलमपि न विभरामास भृलिभृतिपुष्ट्योः उभयत्र पूर्व्ववत्पशाम् पॄभ्रादेर्ङिः खेरेइति भृधातोः खेर्ङिः आमोऽनुप्रयोगअस्तेर्भूर्न भवतीति परः स्वमते भ्वस्क्रन्वामइत्यत्र असञषार्थे इत्यस्य ग्रहणं नत्वस्तेः यद्वा व्याकरणा